SEVİNÇ YILI

İÇİNDEKİLER

KÂBE'DEKİ YABANCI

O yıllarda dünyanın pek çok yerinde olduğu gibi Ebu Zer'in yaşadığı yerde de kötülükler bir hayli çoğalmıştı. Ebu Zer bu kötülüklere karşı koyacak, onlarla mücadele edecek birinin geleceğini tahmin ediyordu. Kendisi çok temiz kalpli biriydi. Yalan söylemez, yoksullara yardım ederdi. Yaşlılara saygı gösterirdi.

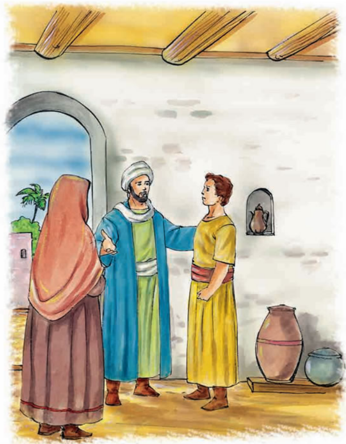
O gün çalıştığı yere yeni ulaşmıştı. Ama bir türlü kendini işine veremiyordu. Aklı, geleceğini tahmin ettiği son peygamberdeydi. Aslında Mekke tarafında bir peygamberin zuhur ettiğini duymuştu. "İşleri nasıl olsa başka zaman yaparım." diye düşünerek evine geri geldi. Kardeşi ve annesi onu görünce şaşırdılar. Çünkü işe gideli çok vakit geçmemişti. Ebu Zer'in yanına gelerek:

– Neden geldin? Yoksa bir aksilik mi oldu, diye sordular. Ebu Zer bir şey söylemeden kardeşine:

– Senden bir şey istersem yapar mısın, diye sordu. Kardeşi:

– Tabi ki, diyerek ağabeyinin boynuna sarıldı. Sonra da:

– Ne yapmamı istiyorsun, diye sordu.

– Mekke'de Muhammed adında biri yeni bir din getirdiğini söylüyormuş. Benim bu günlerde işim çok. Sen Mekke'ye gidip bana Muhammed ve anlattıkları hakkında bilgi getirir misin, dedi. Kardeşi:

– Orası bize çok uzak. Ama sen istediğin için elbette giderim, diyerek kabul etti.

Ertesi gün Ebu Zer'in kardeşi yol hazırlıklarını tamamladı. Ardından da vakit kaybetmeden yola çıktı.

Ebu Zer'in aklı sürekli Mekke'ye gönderdiği kardeşindeydi. Bir an önce Peygamberimiz ve anlattıkları hakkında bilgi toplayıp dönmesini istiyordu.

Günler geçiyor ama kardeşi bir türlü gelmiyordu. Ebu Zer, işlerini yaparken aklı sürekli kardeşindeydi.

O gün yine erkenden kalkıp işe gitmişti. Yanından geçen biri:

– Ey Ebu Zer, kardeşini gördüm. Seni soruyordu, dedi.

Ebu Zer bunu duyunca hemen işini gücünü bıraktı. Eve doğru koşmaya başladı. Kardeşinin anlatacaklarını çok merak ediyordu. Yolda onu görenler kötü bir haber aldığını düşündüler. Çılgınca koşarak eve girdi. Kardeşi de onu aramaya çıkmış ve ondan az önce eve gelmişti. Ebu Zer kardeşini gördüğü için sevinçten gözleri parlıyordu. Ona sarılmayı bile unutarak:

– Hoş geldin! Neler öğrendin anlat bakalım? Anlatılanlar doğru muymuş, dedi.

Kardeşi anlatmaya başladı:

– Duydukların doğruymuş. Muhammed adında biri yeni bir din getirdiğini söylüyor.

Bazıları O'nun anlattıklarına inanarak bu dine girmiş. Bazıları ise O'na karşı çıkıyor. Karşı çıktıkları gibi insanların O'nunla konuşmasını da yasaklıyorlar. Hatta bu dine girenlere ve Muhammed'le konuşanlara türlü cezalar veriyorlar. Bu sebeple kendisiyle çok fazla konuşamadım, dedi.

Ardından gördüğü kadarıyla Peygamberimizin nasıl biri olduğunu anlattı.

Ebu Zer kardeşini dinledikten sonra yeterli bilgi alamadığını düşünerek:

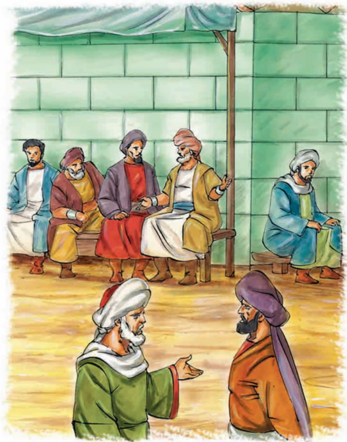
– Bu böyle olmayacak. Kendim gitmem lâzım, diye mırıldandı.

Eğer gitmezse kafasındaki düşünceler onu rahat ettirmeyecekti. O gece evdeki herkes uyumuştu ama Ebu Zer'i bir türlü uyku tutmuyordu. Gece boyunca Mekke'ye gitme planları yaptı. Sabahın olmasını bekliyordu. Sabah erkenden yola çıkacaktı. Sabah olunca annesine ve kardeşine dönerek:

– Ben Mekke'ye gidiyorum. Oraya gidip bu dini anlatanı tanımak, neler anlattığını öğrenmek istiyorum, dedi.

Yanına biraz su biraz da ekmek aldı. Ardından annesi ve kardeşiyle vedalaşarak yola çıktı. Günlerce süren yolculuktan sonra Mekke'ye ulaştı. Peygamberimizi sevmeyenlerin kendisini engelleyeceklerini biliyordu. Bu sebeple Mekke'ye niçin geldiğini kimseye söylemeyecekti.

Mekkelilerin Kâbe'de toplandıklarını biliyordu. "Muhammed de nasıl olsa buraya gelir, O'nu orada tanırım." diye aklından geçirdi. Bunun için o da Kâbe'ye gelip bir köşeye oturdu. Beklemeye başladı. Orada konuşmaların arasında Muhammed ismi çok geçiyordu. Ama belli ki O, orada yoktu. Kimseye de soramıyordu.

O gün Kâbe'de olanlardan biri de Hazreti Ali'ydi. Ebu Zer, dikkatini çekmişti. Hissettirmeden onu izliyordu. Yabancı biri olduğu her hâlinden anlaşılıyordu. Ancak müşriğe benzemeyen bir duruşu vardı. Peygamberimizi araştırmak için gelmiş biri olabilirdi. Eğer öyleyse bunu mutlaka öğrenmeli ve Kâinatın Efendisi hakkında ona doğru bilgiler vermeliydi.

Vakit ilerlemiş, akşam olmaya başlamıştı. Kâbe'de bulunanlar yavaş yavaş evlerine dönüyorlardı. Ebu Zer, geceyi Kâbe'de geçirmeye karar vermişti. Kâbe'nin bir köşesine geçti. Yatmak için hazırlanıyordu. Bu sırada Hazreti Ali yanına gelerek:

– Yabancısın galiba?

– Evet.

– Nereden geldin?

– Şam civarından, Gıfar kabilesinden.

– Buradan başka kalacak yerin yok mu?

– Hayır yok.

Ebu Zer, Hazreti Ali'yi tanımıyordu. Onun Hazreti Muhammed'i sevip sevmediğini de bilmiyordu. Bu sebeple onunla çok fazla konuşmak istemiyordu. Soruları isteksiz isteksiz cevaplıyordu. Ebu Zer'in kendisinden çok bahsetmek istemediğini anlayan Hazreti Ali, ona başka soru sormaktan vazgeçti. Sonra ona:

– Bizim eve gidelim, dedi. Seni bu gece misafir etmek isterim.

Ebu Zer biraz isteksizdi. Hazreti Ali onu ikna etmek için:

– İstemiyorsan hiçbir şey konuşmazsın. Gece bizde kalırsın. Yarın istediğini yaparsın, dedi.

Ebu Zer biraz rahatlamıştı.

– Tamam, diyerek Hazreti Ali'nin teklifini kabul etti.

Birlikte Kâbe'den ayrılarak Hazreti Ali'nin evine vardılar. Yemek yediler. Misafiri rahatsız olur diye Hazreti Ali hiç bir şey sormadı. Ebu Zer de kendisini misafir eden bu insanı tanımadığı için bir şey söylemek istemiyordu. Yemekten sonra Hazreti Ali misafirinin yatağını hazırlayıp, gösterdi.

Geceyi orada geçiren Ebu Zer, sabah kalktığında:

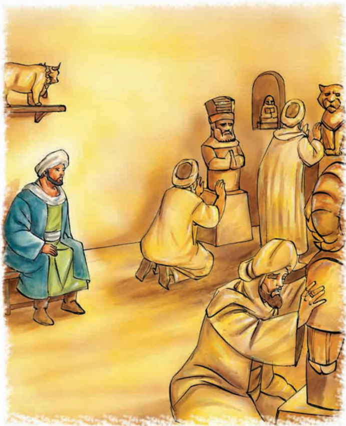
– Çok teşekkür ederim, izin verirseniz ben gitmek istiyorum, dedi.

Sonra da Hazreti Ali'nin evinden ayrıldı. Doğruca Kâbe'ye geldi. Bir köşeye oturdu ve beklemeye başladı. Gözlerini Kâbe'nin girişine dikmişti. İçeriye her giren kişiye dikkatli dikkatli bakıyordu. Ama kardeşinin tarif ettiği zât hâlâ gelmemişti.

Kâbe'nin içi gittikçe kalabalıklaşıyordu. Sabah işlerini halleden Hazreti Ali de öğle sonunda Kâbe'ye gelmişti. İçeri girer girmez gözleri Ebu Zer'e takıldı. Yine önceki gün olduğu gibi köşesinde oturuyordu. Bir ara yanına gitmek istedi. Ama Ebu Zer'in çekindiğini bildiğinden yanına gitmedi. Saatler geçiyordu, ama Ebu Zer'in beklediği kişi hâlâ gelmemişti.

Akşam olmuş, Kâbe'dekiler yavaş yavaş evlerine gitmeye başlamışlardı. Ebu Zer yine köşesinde oturuyordu. İçeridekilerin iyice ayrılmalarını bekleyen Hazreti Ali, Ebu Zer'in yanına yaklaştı.

– Seni bu gece de bizim evde misafir etmek istiyorum, dedi.

Hazreti Ali'nin bu teklifini biraz düşünen Ebu Zer sonunda teklifi kabul etti. Birlikte çıkıp Hazreti Ali'nin evine gittiler. Ama hâlâ hiç konuşmuyorlardı.

Tekrar sabah olmuştu. Ebu Zer önceki günün sabahında olduğu gibi yine Hazreti Ali'den izin isteyerek Kâbe'nin yolunu tuttu.

Henüz Kâbe'ye fazla kimse gelmemişti. Kâbe'nin girişine yakın bir köşesine oturdu ve beklemeye başladı. Kendi kendine:

"Keşke bugün gelse." diye mırıldandı. Ebu Zer, evinden uzakta çektiği sıkıntıları düşünmüyordu. Ancak Peygamberimizle bir an önce tanışmak için sabırsızlanıyordu.

Güneş gitmiş yerine karanlık gelmeye başlamıştı. İnsanlar işlerinden evlerine dönüyorlardı. Ama Peygamberimiz o gün de Kâbe'ye gelmemişti.

Kâbe'de bulunanların çoğunluğu oradan ayrılarak evlerine gitmişlerdi. Muhtaç birine yardım etmeyi çok seven Hazreti Ali, Ebu Zer'in o gece de misafir olarak kalacağı yerinin olamayacağını tahmin ediyordu. İşlerini bitirdikten sonra Kâbe'ye uğramaya karar verdi. Geldiğinde durum tahmin ettiği gibiydi. Ebu Zer yine bir yere gitmemiş, Kâbe'nin bir köşesine uzanmış yatıyordu. Yanına gitti.

– Bu gece de seni misafir etmek istiyorum, dedi.

Ebu Zer, yerinden kalktı. Birlikte Hazreti Ali'nin evine doğru yürümeye başladılar. Ebu Zer, "Bu çok iyi bir insan. Kesinlikle kötü birine benzemiyor. Acaba Mekke'ye niçin geldiğimi ona anlatsam mı?" diye düşündü. Sonra ne olur ne olmaz diye bu düşüncesinden vazgeçti.

Eve gelmişler, yemeklerini yemişlerdi. Hazreti Ali, bu yabancının hâlâ neden Mekke'de olduğunu iyice merak etmeye başlamıştı. En sonunda sormaya karar verdi:

– Neden hâlâ buradasın? Bana neden Mekke'ye geldiğini söylemeyecek misin?

Ebu Zer, kendisini üç gündür evinde misafir eden bu yardımsever insanı kırmak istemiyordu. Zaten Hazreti Ali'nin her hareketi ona güven vermişti. Ebu Zer içinden geçenleri söyleyip söylememe tereddüdünü aşarak:

– Eğer konuştuklarımızı kimseye söylemeyeceğine ve bana yardım edeceğine söz verirsen söylerim, dedi.

Bunun üzerine Hazreti Ali:

– Elbette söz veriyorum. Anlattıklarını kimseye söylemeyeceğim ve sana yardım edeceğim.

– Peygamber olduğunu söyleyen Muhammed adındaki zâtla tanışmak için geldim.

Bunu duyan Hazreti Ali gülümseyerek:

– Tahmin etmiştim. Çünkü sen çok iyi birine benziyorsun. Ebu Zer bir anda şaşırmıştı. Ev sahibinden hiç böyle bir cevap beklemiyordu.

– Muhammed'i iyi tanıyor musun, diye sordu.

– Tabi ki. O benim amcamın oğlu.

Bunları duyan Ebu Zer kulaklarına inanamıyordu. Bir anda heyecanlanmıştı.

– Kaç gündür O'nu göremedim. Beni O'nunla görüştürür müsün?

Ebu Zer'in Peygamberimize kötülük yapacak biri olmadığını anlayan Hazreti Ali:

– Elbette görüştürürüm. Şimdi yatalım. Yarın erkenden gideriz, dedi.

Sonra da misafirinin yatağını hazırladı. Kendisi de yatmak için odasına çekildi.

Ebu Zer yatağına uzanmıştı. Ama onu Peygamberimizle görüşmenin heyecanı sarmıştı. Bir an önce sabahın olmasını bekliyordu. Uyumak istiyordu, ama heyecandan uyuyamıyordu.

Nihayet sabah olmuştu. Hazreti Ali, Ebu Zer'e:

– Müşrikler, insanların O'nunla görüşmesini engellemeye çalışıyorlar. Bu yüzden kaldığı eve birlikte gidersek dikkatlerini çekeriz. Senin O'nunla görüşmeni engellemeye çalışırlar, dedi.

Ebu Zer:

– Ama ben O'nun nerede kaldığını bilmiyorum. Mekke'nin sokaklarını da tanımıyorum. Onu nasıl bulacağım, diye cevap verdi.

Hazreti Ali de:

– Ben önden yürürüm. Sen beni biraz uzaktan takip edersin. Ben hangi eve girersem sen de oraya girersin, dedi.

Sonra anlaştıkları gibi Hazreti Ali önde, Ebu Zer arkada yürüyerek Peygamberimizin yanına geldiler. Ebu Zer, Efendimizi selâmladı. Gidip karşısına oturdu. Başından geçenleri Peygamberimize anlattı. Peygamberimiz hem çok duygulandı hem de çok sevindi.

Ebu Zer, kafasındaki bütün soruları Peygamberimize sordu. O da tane tane hepsini cevapladı. Efendimiz anlattıkça Ebu Zer'in kafasındaki şüpheler gidiyor, içini bir sevinç ve mutluluk kaplıyordu. Sonunda Ebu Zer'in kafasında cevapsız hiçbir soru kalmamıştı. Hazreti Muhammed'in, (Sallalahu aleyhi vesellem) Allah tarafından seçilmiş bir peygamber

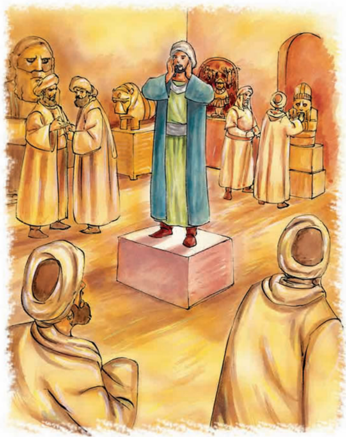
olduğuna inanmıştı. Efendimiz sözünü tamamladıktan sonra Ebu Zer:

"Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve Rasûlühü." diyerek Müslüman oldu. Ardından Peygamberimize her zaman destek olacağı sözünü verdi.

"Böyle güzel bir dini bütün insanlar öğrenmeli" diye düşünüyordu. Bu düşüncesini Peygamberimize açarak:

– Ey Allah'ın Rasûlü, anlattığınız bu güzel şeyleri herkesin bilmesi gerek. Onun için ben gidip herkesin arasında sizin Peygamber olduğunuzu haykıracağım.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz bunun erken olduğunu, sayılarının henüz çok az olduğunu anlattı. Ama Ebu Zer çok kararlıydı. Peygamberimizden izin istedi. Daha önce üç gün beklediği Kâbe'ye geldi.

İnsanlar orada yine gruplar hâlinde durmuş, putlarıyla ilgileniyorlardı. Ebu Zer, Kâbe'nin tam ortasına gelerek:

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhü ve rasûlühü, diye bağırmaya başladı.

Ebu Zer'in bu sözleri Kâbe'nin duvarlarında yankılandı. Kimse kulaklarına inanamıyordu. Birbirlerine:

– Kim bu adam, diye soruyorlardı. Ebu Zer ise sesinin çıktığı kadar bağırmaya devam ediyordu.

Bir grup müşrik yerlerinden fırlayarak Ebu Zer'in üzerine saldırdı. Kimisi yumruk vuruyor, kimisi de tekme atıyordu. Ebu Zer ise kelime-i şehadeti söylemeye devam ediyordu. Bu sırada yere düşmüş, bayılmıştı.

Onun bayıldığını gören müşrikler dayak atmayı bıraktılar. Biraz vakit geçtikten sonra Ebu Zer ayılmaya başladı. Ayılır ayılmaz tekrar:

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasûlühü, diyerek yine kelime-i şehadet getirmeye başladı.

Ebu Zer'in yeniden kelime-i şehadet getirdiğini duyan müşrikler hemen yanına gelerek onu tekrar dövmeye başladılar.

Mekkeli müşriklerin Ebu Zer'e işkence yaptıklarını gören Peygamberimizin amcası Abbas koşa koşa geldi. Mekkeli müşriklere:

– Siz ne yaptığınızın farkında mısınız? Bu adam ticaret yaptığımız Şam bölgesine yakın bir yerde yaşıyor. Eğer buna bir şey olursa bunun akrabaları Şam'a ticaret yapmamıza engel olurlar.

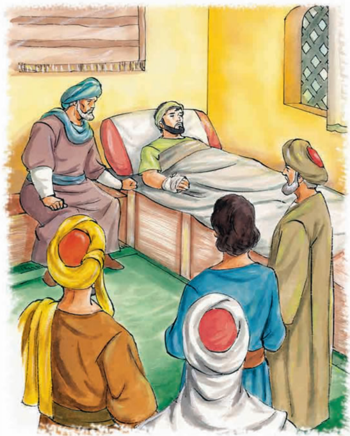

Onun bu sözlerinden etkilenen müşrikler işkence yapmayı bıraktılar. Ebu Zer'in her tarafı yara bere içindeydi. Müslümanlar, Ebu Zer'i Kâbe'den alarak Peygamberimizin yanına getirdiler. Peygamberimiz, Ebu Zer'i bu hâlde görünce çok üzüldü. Hemen arkadaşlarından Ebu Zer'in yaralarını tedavi etmelerini istedi. Ebu Zer'i bir yere yatırdılar. Yaralarını temizlediler. Sonra orada uykuya daldı. Bu sırada bir sahabi başında bekliyordu.

Uyandıktan sonra Peygamberimiz onun yanına geldi.

– Geçmiş olsun ey Ebu Zer, dedi.

Ebu Zer, yaptıklarından hiç pişman değildi. Çünkü onun yapısı böyleydi. İnandıklarını haykırmak, herkese duyurmak istiyordu. Ancak Peygamberimiz, böyle yapmaya devam ederse Mekkeli müşriklerin buna çok kızacağını Ebu Zer'e tekrar anlattı.

Bunun hem kendisine hem de diğer arkadaşlarına çok zarar vereceğini söyledi. Sonra da ona:

– Sen şimdi yaşadığın yere dön. Bizim herkesi açıktan İslâm'a davet ettiğimizi duyarsan ortaya çıkarsın, dedi.

Efendimizin tavsiyeleri Ebu Zer'i ikna etmişti. Memleketine dönecekti. Şimdi Peygamberimizden geçici olarak ayrılıyordu. Artık O'na yeniden kavuşacağı günü sabırsızlıkla bekleyecekti.

SEVİNÇ YILI

Medineli Müslümanların isteği üzerine Peygamber Efendimiz, onlara dinimizi öğretmesi için Mus'ab bin Umeyr'i görevlendirmişti. O, Medine'ye öğretmen olarak gidecekti. Böylece Mus'ab bin Umeyr, dinimizde öğretmen olarak görevlendirilen ilk kişi olmuştu.

Hazırlıklarını kısa sürede tamamlayan Mus'ab, Peygamber Efendimizle vedalaşarak Medine'ye vardı. Medineliler Mus'ab'ın gelişine oldukça sevinmişlerdi. Kendisinden dinimiz hakkında çok şey öğreneceklerdi. Böylece Allah'a daha güzel kulluk yapacaklardı. Hem de imanları artacaktı.

Mus'ab, Medine'de ilk Müslüman olanlardan Es'ad bin Zürare'nin evinde misafirdi. Medineliler, Mus'ab'ın yanından hemen hemen hiç ayrılmıyorlardı.

Peygamberimizin Mekke'den Medine'ye bir öğretmen gönderdiği, çok kısa sürede Medine'nin her tarafında duyuldu. Mus'ab'la tanışmak için Es'ad'ın evine gelenlerin sayısı her geçen gün artıyordu. Gelenler Mus'ab'la sohbet ediyor, onun anlattıklarını dinliyorlardı. Ona, Peygamberimiz ve İslâm dini hakkında sorular soruyorlardı.

Görenler Mus'ab'a hayran kalıyordu. Henüz on sekiz yaşında, tertemiz ve şık giyinen, yakışıklı bir gençti. Konuşması çok akıcıydı. Sorulara tane tane cevap veriyordu. Sesi de çok güzeldi. Gelen misafirlerine güzel sesiyle Kur'ân-ı Kerîm okuyordu. Mus'ab'ı dinleyip onun anlattıklarını kabul edenler, kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oluyorlardı.

İlerleyen günlerde Medine'de Müslüman olanların sayısı epey artmıştı. Ama bundan rahatsız olanlar da vardı. Mus'ab'ı evinde misafir eden Es'ad'ın halasının oğlu Sa'd bin Muaz bunların başındaydı.

Sa'd, Medine'de bulunan birkaç büyük kabileden birinin lideriydi. Büyük bir topluluk onun yönetimi altındaydı. Sa'd, her gün Mus'ab'ı dinlemek için gidenleri gördükçe kızıyor, çılgına dönüyordu. Kendi kendine:

"Es'ad'ın evine gideyim. Orada bulunanların tamamını dağıtayım. O genci de geldiği yere geri göndereyim." diye düşünüyordu. Ama Es'ad, halasının oğlu olduğu için zorla da olsa sinirini yatıştırıyor, oraya gitmekten vazgeçiyordu.

Evinde misafir etmesinin yanında Mus'ab'a en çok yardımı yapan da yine Es'ad'dı. Onu, akrabalarıyla, arkadaşlarıyla tanıştırıyor; sürekli onunla birlikte geziyordu.

Yine bir gün Es'ad, Mus'ab'ı bazı akrabalarının yanına götürmüştü. Kenarında kuyu bulunan bir hurma bahçesine oturmuşlardı. Burası Es'ad'ın halasının oğlu Sa'd'ın kabilesinin bulunduğu yere çok yakındı. Mus'ab'ın oraya geldiğini duyan Müslümanlar, hemen onların yanlarına geldiler. Birlikte sohbet etmeye başladılar.

Mus'ab'ın ismini duymuş, ama onunla henüz tanışmamış bazı Medineliler de oraya gelmişlerdi. Bunların çoğu Mus'ab'ın yanından Müslümanlığı kabul etmiş olarak ayrıldılar. Yakınlarda bulunan Sa'd, Mus'ab'ın yanına gelenleri görmüştü. Kendi kendine:

"Yine her zamanki gibi ne kadar çok insan geldi. Böyle devam ederse çok geçmeden Medinelilerin hepsi Müslüman olacak. Buna engel olmalıyım." diye mırıldanmaya başladı.

Sa'd, kızgın kızgın Mus'ab'la Es'ad'ı izlerken arkadaşı Useyd yanına gelmişti. Sa'd'ın çok öfkeli olduğu her hâlinden belli oluyordu. Useyd ona:

– Neden böyle kızgınsın, diye sordu. Sa'd, Es'ad'la Mus'ab'ın oturdukları hurma bahçesini göstererek:

– Şuraya baksana. Pek çok Medineli o genci dinlemek için geldi. Gelenlerin çoğu da onu dinledikten sonra İslâmı kabul ediyor.

Useyd:

– Eğer böyle devam ederse senin kabilenden de bazıları onun anlattıklarını kabul ederek Müslüman olacaklardır.

– Zaten beni en çok düşündüren ve kızdıran da bu. Çok uzaklardan gelen bir genci dinliyorlar. Onun istediklerini hemen yapıyorlar.

– Peki bu genç onlara ne anlatıyormuş?

– Bence yalan yanlış şeyler anlatıyordur. Zaten kendisi çok genç. Ne kadar çok biliyor olabilir ki?

– Buna bir çözüm bulmayı düşünmüyor musun?

– Elbette düşünüyorum. Ama ne yapacağımı bilmiyorum.

– Neden?

– Çünkü Es'ad halamın oğlu. Ona bir şey yapamam. Ama senden bir şey yapmanı isteyeceğim. Bu adamı sen kov. Geldiği yere gönder, gitsin!

Sa'd'ın anlattıklarından etkilenen Useyd, Mus'ab'a kızmaya başladı. Sa'd'a dönerek:

– Sen hiç merak etme. Ben gider ona haddini bildiririm. Medinelileri kandırmak neymiş onlara gösteririm, diyerek Sa'd'ın yanından ayrıldı. Hızlı adımlarla ilerliyordu. Kızgın bir şekilde Hazreti Mus'ab ve yanındakilerin oturdukları hurma bahçesine daldı.

Sa'd, uzaktan olanları izliyordu. Neler olacağını sabırsızlıkla bekliyordu.

Biraz sonra Useyd'in bahçeden çıktığını gördü. Fakat Useyd'in yürüyüşünde bir gariplik vardı. Kızgın olması gerekirken gayet sakindi. Öfkeli olması gerekirken yüzünde bir

tebessüm vardı. Onun Es'ad ve arkadaşına bir şey yapamadığından şüphelenmeye başladı. Kendi kendine:

"Galiba Useyd de diğer Medineliler gibi bu gence inandı. Gittiği gibi dönmüyor. Giderken kızgın ve hiddetliydi. Ama şimdi çok değişmiş geliyor." dedi.

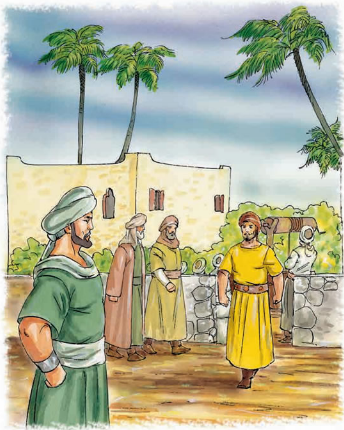
Gerçekten de öyle olmuştu. Hazreti Mus'ab, yanlarına gelen bu öfkeli adamı sonuna kadar dinlemişti. Niyetini de gayet iyi anlamıştı. Bu sırada etraftaki insanların şaşkın bakışları iyice tedirginleşmişti.

Hazreti Mus'ab, Useyd'e isteğini yerine getirebileceğini söyledi. Bunun üzerine onları dinleyenler çok tedirgin oldular. Yoksa Efendimizin onlara gönderdiği bu öğretmen geri mi dönecekti? Buna asla müsaade edemezlerdi. Merakla Hazreti Mus'ab'ın sözlerinin bitmesini bekliyorlardı. Hazreti Mus'ab:

– İsteklerini kabul ediyorum. Ama sen de bir kere benim anlattıklarımı dinleyeceksin tamam mı, dedi.

Useyd de bunu kabul etti. Önce bu gencin anlattıklarını dinleyecek ve sonra "Haydi artık Medine'yi terk edin." diyecekti. Baştan bu işin bu kadar kolay olacağını tahmin etmemişti. Merakla onun anlattıklarını dinlemeye başladı. İşte ne olduysa bu dakikadan sonra oldu. Useyd, Hazreti Mus'ab'ı dinledikçe âdeta büyüleniyordu. Ağzından çıkan kelimeler sanki bu âlemin kelimeleri değildi.

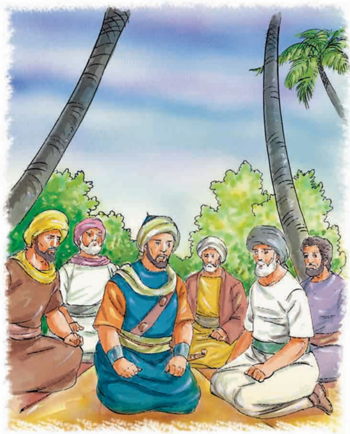
Useyd, işte bu konuda doğru düşünüyordu. Çünkü Hazreti Mus'ab'ın anlattığı şeyler, Efendimizin sözleri ve Kur'ân'ın kendisiydi. Bir süre sonra Useyd de anlatılanlara çarpılmıştı. Bu sözlere çarpılmamak zaten mümkün değildi. Zihnindeki bir sürü cevapsız soru cevabını buluyordu. O anda Müslüman olmaya karar verdi. Sonra Hazreti Mus'ab'dan özür diledi. Ardından:

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abdûhu ve rasûlühü, diyerek Müslüman oldu.

Şimdi artık Useyd'in derdi çok farklılaşmıştı. Sa'd'ın da Müslüman olmasını istiyordu. Bunun için Sa'd'ın, Mus'ab'ın yanına gelmesi ve onu dinlemesi yeterli olacaktı. Ama bunu nasıl sağlayacaktı? Useyd, bir yandan Sa'd'ın yanına doğru yürüyor bir yandan da: "Mutlaka Sa'd'ı, Mus'ab'ın yanına götürmeliyim." diye mırıldanıyordu.

Ama bunu nasıl yapacaktı? Bir plân yapmalı ve Sad'ın mutlaka Mus'ab'ın yanına gitmesini sağlamalıydı. Aklına bir fikir geldi. Bu plânla düşündüğü olabilirdi.

Bu arada yürüyerek Sa'd'ın yanına kadar gelmişti. Sa'd'ın kendisine soru sormasına fırsat vermeden:

– Halanın oğlu Es'ad'ın başı dertte. Senin kabilene düşman olan bir kabile, Es'ad'ın bu genci misafir ettiğini öğrenmiş. Gençle birlikte onu da cezalandırmak istiyorlarmış, dedi.

Aslında böyle bir şey yoktu. Sa'd'ı, Es'ad ve Mus'ab'ın yanına göndermek için bu plânı yapmıştı. Bunun bir plân olduğunu anlamayan Sa'd bin Muaz yerinden fırlayarak:

– Benim halamın oğluna kimse zarar veremez. Ben onu korumaya gidiyorum, dedi.

Kılıcını kuşandı. Mızrağını eline aldı. "Sen beni burada bekle!" diyerek hızla oradan ayrıldı. Sonra doğruca Mus'ab'la Es'ad'ın yanına geldi. Mus'ab o esnada bazı Medinelilere İslâm'ı anlatıyordu.

Sa'd'ı gören Es'ad, gözlerine inanamamıştı. Kendisine kızgın olduğunu duyduğu Sa'd bin Muaz yanlarına gelmişti. Hemen ayağa kalkarak onu davet etti. Sa'd'ın sinirli olduğu her hâlinden belli oluyordu. Es'ad ona:

– Hoş geldin, dedi ama Sa'd onu duymuyordu bile. Es'ad'a:

– Anlattıklarıyla insanlarımızı yanlışa sevk eden bu genç yüzünden başını belâya sokma. Evinde misafir etme. Onu evinden kov. Geldiği yere geri dönsün. Sen benim akrabamsın, başına bir kötülük gelmesini istemem, dedi.

Es'ad, Mus'ab'ın arkadaşı olduğunu ve onu çok sevdiğini söyledi. Bunları duyunca Sa'd'ın kızgınlığı daha da arttı. Bu defa Mus'ab'ın yanına giderek:

– Bizim insanlarımızdan uzak dur. Hemen geldiğin yere dön. Yoksa sana vereceğim cezaya katlanmak zorunda kalırsın, diye bağırmaya başladı.

Es'ad bir hayli telâşlanmıştı. Hazreti Mus'ab'a bir zarar gelmesinden korkuyordu. Hemen koşarak Sa'd'ı engellemeye çalıştı. Hazreti Mus'ab ise çok sakindi. Oturduğu yerden kalktı. Kendinden emin bir şekilde:

– Hoş geldiniz, dedi. Sa'd öfkeli bir şekilde bağırmaya devam ediyordu. Hazreti Mus'ab ise ona şöyle seslendi:

– Önce gel otur ve dinle. Anlattığım şeyler hoşuna gitmezse, hiç tereddüt etme ve elindeki kılıcı boynuma indir. Yemin ederim ki sana karşı koyacak değilim. Sana elimi bile kaldırmayacağım.

Hazreti Mus'ab'ın gayet sakin, yumuşak sesiyle yaptığı bu teklifi Sa'd:

– Tamam, ama bunun sonucuna katlanırsın, diyerek kabul etti.

Hazreti Mus'ab ona, İslâm dinini anlatmaya başladı. Hazreti Mus'ab anlattıkça Sa'd sorular soruyor, Hazreti Mus'ab da onları cevaplıyordu. Hazreti Mus'ab, Sa'd'a putlara tapmanın çok anlamsız bir şey olduğunu, ibadetin bizleri yaratan Allah'a yapılması gerektiğini anlattı. Peygamberimizin çok dürüst biri olduğunu, herkesin bunu kabul ettiğini söyledi.

Sa'd, hem Hazreti Mus'ab'ın asil tavrından hem de anlattıklarından çok etkilenmişti. Ama onu en çok etkileyen Hazreti Mus'ab'ın güzel sesiyle okuduğu Kur'ân-ı Kerîm oldu. Kur'ân'ı dinleyen Sa'd:

– Bu çok farklı bir şey. Daha önce hiç böyle bir şey duymadım. Kesinlikle bu uydurma olamaz. Bu sözler insan sözü olamaz. Ne kadar

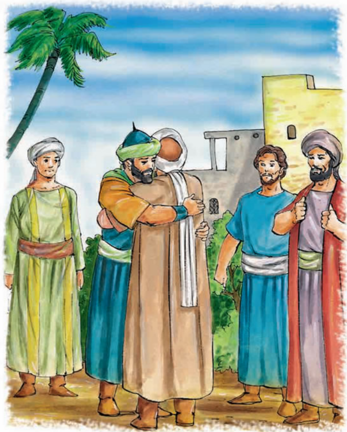
etkileyici. Bunu dinleyip de etkilenmeyecek hiç kimse yoktur, dedi.

Gelişmeleri Es'ad sesini çıkartmadan izliyordu. Hiç böyle olacağını tahmin etmemişti. Çünkü halasının oğlu Sa'd yanlarına geldiğinde çok kızgındı. Sürekli bağırıyordu. Ama şimdi gayet sakindi. Mus'ab'ın yanından ayrılmıyordu. Oraya niçin geldiğini bile unutmuştu. Es'ad, yaşadığı bu durumdan dolayı Yüce Allah'a dua edip, şükrediyordu.

Hazreti Mus'ab'tan çok etkilenen Sa'd, ona:

– Ben de bu dine katılmak istiyorum. Bunun için ne yapmam gerektiğini söyler misin, dedi. Hazreti Mus'ab, Sa'd'a kelime-i şehadeti öğretti. Sonra Sa'd:

– Eşhedü en lâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve rasûlühü, diyerek Müslüman oldu. Bunun üzerine halasının oğlu Es'ad, Sa'd'ın boynuna sarıldı. Onu tebrik etti.

Hazreti Mus'ab da ayağa kalktı. Boynuna sarılarak Sa'd'ı tebrik etti. Sa'd çok mutluydu.

– Bunca zamandır neden ben bu dini kabul etmemişim. Meğer İslâmdaki her şey ne kadar doğruymuş, dedi ve devam etti:

– Şimdi yapacak çok önemli bir işim var. İstiyorsanız benimle beraber siz de gelin, dedi.

Onlar da neler olacağını merak ederek bu teklifi kabul ettiler. Hep birlikte Sa'd'ın kabilesine geldiler. Sa'd, kabilesini toplayarak onlara şöyle seslendi:

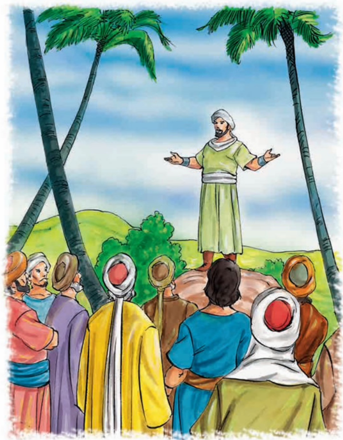
– Beni nasıl bilirsiniz?

Orada bulunanların tamamı:

– Sen büyük, güçlü, zeki bir insansın.

– Peki sizden bir şey yapmanızı istersem yapar mısınız?

– Elbette yaparız, sen bizim efendimizsin, liderimizsin. Bugüne kadar istediğin her şeyi yaptık.

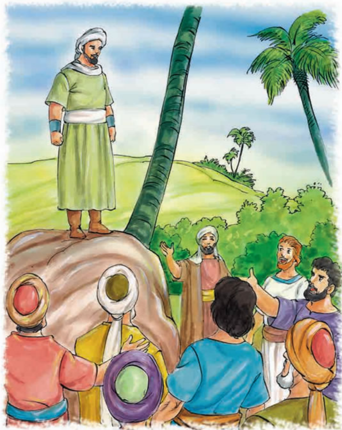

Herkes liderlerinin ne diyeceğini merakla bekliyordu. Hazreti Mus'ab ise kenardan olanları merakla izliyordu. Sa'd:

– Ben az önce İslâm dinine girdim. Aklıma takılan tüm soruların cevabını bu dinde buldum. Aldığım cevaplar beni ikna etti. İstediğiniz bütün soruları Peygamber Muhammed'in bize İslâm'ı anlatması için gönderdiği bu gence sorabilirsiniz. Sizden de bu dine girmenizi istiyorum, deyince büyük bir sessizlik oluştu. Sa'd kalabalığa:

– Eğer bu söylediğimi yapmazsanız sizinle asla konuşmayacağım. Fakat dediklerimi yapmanız sizin için elbette daha iyi olacaktır, dedi. Liderlerinin kararlı tutumunu gören topluluk, hep birlikte:

– Evet biz de İslâm dinine girmek istiyoruz, dediler.

Mus'ab bu yaşananlar karşısında çok mutlu olmuştu. Yaşlı gözlerle Allah'a dua ediyor, O'na şükrediyordu.

Çok geçmeden bu güzel haber Peygamberimiz'e ulaştırıldı. Peygamberimiz ve sahabileri çok mutlu oldular. Bu kadar çok insanın Müslüman olduğu bu seneyi "**Sevinç Yılı**" ilân ettiler.

SÖZLÜK

peygamber : Allah'ın dinini anlatmak için seçilmiş özel insanların her biri.

Mekke : Müslümanların kutsal şehri.

Medine : Peygamberimizin kabrinin olduğu şehir.

Kâbe : Hazreti Adem tarafından Allah adına yapılmış dünyadaki ilk bina. Müslümanların hac için gittikleri kutsal yer.

resûl : Peygamber, seçilmiş kişi.

put : Bazı insanların Allah gibi değer verdiği ve ibadet ettiği canlı cansız varlıklar.

müşrik : Allah'a inanmanın yanında puta da tapan kişi.

Sahabe : Peygamberimizin arkadaşlarına verilen isim.

zuhur : Ortaya çıkma, gözükme.